

Salsa!.doc¹

JAARGANG 4 | MAART 2008
DRIEMAANDELIJKE UITGAVE

NIEUWSBRIEF VAN DE VRIENDEN VAN HET LEUVENS STADSARCHIEF

Het Stadsarchief van oud naar nieuw

Op 19 januari hebben een zestigtal SALSA!-leden samen met het archiefpersoneel het jaar 2007 afgesloten en gedronken op een voorspoedig 2008 met tal van uitdagingen en mogelijkheden voor het archief en de vriendenkring.

Voor het Stadsarchief was 2007 een zeer druk jaar met naast de gewone archiefwerking ook weer enkele hoogtepunten omtrent valorisatie en publiekswerking. De wedstrijd in het kader van Erfgoeddag rond het waardevolste collectiestuk en de publicatie over tweehonderd jaar brandweer mogen in dat kader zeker vermeld worden. Het schrijven van de geschiedenis van het lokale brandweerkorps deed de archivariissen maar weer eens beseffen hoe uniek en uitgebreid het Leuvens Stadsarchief wel is. Deze rijkdom probeerden we tijdens de rondleiding van 19 januari voor de SALSA!-leden uitgebreid te illustreren aan de hand van enkele thema's per historische periode. Voor het archief uit het Ancien Régime (1230–1796) was dat de schepenbank en de charterverzameling. Het nog grotendeels onontgonnen modern archief (1796–1976) werd aan de hand van de bouwdoSSIers voorgesteld. Last but not least gingen de archivariissen dieper in op de verschillende iconografische collecties met een focus op de filmaffiches. De SALSA!-leden waren aangenaam verrast en zichtbaar onder de indruk. Het initiatief lijkt zeker voor herhaling vatbaar. Dat geeft ons natuurlijk de motivatie om het archief ook in 2008 verder te ontsluiten en te valoriseren voor het publiek.

De eerstvolgende keer zal dat gebeuren tijdens Erfgoeddag op 13 april 2008. Het thema 'Wordt verwacht' vullen we in met een intergenerationale tentoonstelling over Leuven in 1958 en in 2058. De gebeurtenissen die in het magische Expojaar 1958 *talk of the town* waren in de Petermannenstad worden belicht via fotomateriaal, persartikelen en archiefstukken. Niet enkel de gemeenteraadsverkiezingen zorgden toen voor beroering, maar ook de uitbreiding van het Leuvense grondgebied, het aanbod aan en de nieuwbouw van sociale woningen, de herinrichting van het stedelijk museum en de inhuldiging van het zwembad aan het Hogeschoolplein waren vijftig jaar geleden brandend actueel. U merkt het: sommige projecten en thema's van toen blijken ook vandaag nog steeds of opnieuw relevant. We trachten de projecten van vijftig jaar geleden dan ook te koppelen aan hetgeen in de nabije of verre toekomst in Leuven 'verwacht wordt'. De in 2007 tot waardevolste collectiestuk verkozen *Le Journal des Petites Affiches* biedt een heel eigen kijk op de grote en kleine gebeurtenissen anno 1958. De Mannen van '58 geven via hun eigen selectie aan nieuwsfeiten hun kijk op hun geboortjaar. Met al die krantenartikelen en getuigenissen over het nieuwe en het leven van alledag in Leuven wordt voor de Erfgoeddagbezoekers een speciale krant over Leuven anno 1958 samengesteld.

Maar uiteraard richten we tijdens Erfgoeddag onze blik ook op de toekomst. Hoe stellen we ons Leuven anno 2058 voor? Zal M dan opnieuw aan een verbouwing toe zijn? Hebben we dan nog een zwembad? En hoe zal wonen, werken, ontspannen of winkelen in Leuven er dan aan toe gaan? Deze vragen worden beantwoord door jonge Leuvenaars geboren in 2000. Hun toekomstbeelden van de stad en visionaire ideeën geven ze weer in tekeningen, die het tweede luik zullen vormen van de tentoonstelling in het complex Tweebronnen. Het stadsarchief zal deze tekeningen na de tentoonstelling veilig opbergen, zodat over vijftig jaar de verwachtingen en toekomstvisies uit 2008 geëvalueerd kunnen worden.

Wij nodigen u dus van harte uit om op Erfgoeddag, 13 april 2008, zeker ook een bezoek te brengen aan het Stadsarchief. U wordt verwacht!

MARIKA CEUNEN



I N H O U D

Het Stadsarchief van oud naar nieuw	1
Rubriek: Uit goede bron	2
De Leuvense Sint-Pieterskerk	4
Handel in beeld	6
Nieuws uit het Stadsarchief	7
Activiteiten van Salsa! vzw	8



Uit goede bron

De ambachtsarchieven uit het Leuvens Stadsarchief

Het Stadsarchief van Leuven bezit heel wat archiefstukken in verband met de ambachten. In het Ancien Régime waren ambachten verenigingen van meesters, gezellen en leerlingen die eenzelfde beroep uitoefenden. Het ambacht zag erop toe dat de rechten van zijn leden niet werden geschonden en er geen oneerlijke concurrentie plaatsvond. Daarnaast mochten ze reglementen uitvaardigen met betrekking tot de organisatie van de markt. De ambachten hadden tenslotte ook een religieus-charitatieve functie. De vereniging had een eigen ambachtsaltaar in een kerk, de leden stapten mee in processies, werden geacht de begrafenis van hun collega's bij te wonen enz. De meeste ambachten hadden ook een bus, een soort mutualiteitskas ten behoeve van wezen, weduwen en zieken.

Ich N. N. gelove en sweere ten heyligen, dat ich hebben den
oondersom van veertien jaeren conuileet, en dat ich present
lijde aen de vishmeijne in het loven ofte aflag vanden
vish, getrouwelijch ende rechtveerdiglijch, in cas van dispuet
over het innijnen, sal scheiden den genen die sich
distinctelijch het eerste sal hebben hooren den roep
innijnen, sonder te maechen de minste distinctie
van persoon, t'ij geestelijch ofte wæreljch
Soo helpt mij god ende
Sijne Heilige

Leuven had een rijk en divers georganiseerd netwerk van ambachten. De grootste groep waren de gilden die zich met de productie van laken bezig hielden. Deze waren verenigd in de zogenaamde *Drappereye of Laekengulde*. De anderen – wiens activiteiten geen textiel behandelden – waren verenigd in tien ambachtsnaties:

1. *De brouwersnatie*: brouwersleveraars en brouwers-tappers.
2. *De kremersnatie*: kramers, speciërs, knopenmakers, hoedenmakers en pruikenmakers, witleermakers, gareelmakers en peltiers of bontwerkers.
3. *De natie van het Groot Ambacht*: schrijnwerkers, kuipers, stoeldraaiers, zeeldraaiers en rademakers, timmerlieden, houtbrekers en molenmakers, hoefsmiden, slotenmakers, grofsmiden, blikslagers, tin- en loodgieters, bus-

makers of geweermakers, geelgieters, witwapenmakers, koperslagers, horlogemakers, platijnmakers of pottenbakkers en zadelmakers.

4. *De beenhouwersnatie*: beenhouwers en vissers.
5. *De bakkersnatie*: molenaars, broodmakers en pasteimakers.
6. *De kleermakersnatie*: nieuwe kleermakers, de oudekleer(ver)kopers en de kousmakers.
7. *De vettewariërsnatie*: vettewariërs, metselaars, steenhouders, beeldsnijders, kleinstekers en kasseiers, schalie- en ticheldekkers, plafonneerders en strodekkers.
8. *De chirurgijnsnatie*: chirurgijns en barbiers, met de droogscheerders.
9. *De schoenmakersnatie*: nieuwe schoenmakers, oudschoenmakers, leertouwers en huidevetters.

10. *De hoveniersnatie*: hoveniers, fruiteniers en mandenmakers, wijntaverniers, linnen-, tijk- en servetwevers.

Deze ambachtsnaties bezaten een deel van de politieke macht doordat ze een vertegenwoordiging hadden binnen de verkiezing en aanstelling van de schepensbank. Tijdens de Franse periode (met de wet van 1 oktober 1795) werden de ambachten afgeschaft en moesten ze verplicht hun archieven inleveren bij het stadsbestuur. Hun roerende en onroerende goederen werden van staatswege in beslag genomen. Met deze omwenteling kwamen heel wat stukken in het archief van de stad terecht. In het Stadsarchief bevindt zich immers een lijst met de data en uren waarop elk ambacht zijn archief moest komen indienen. Tegenwoordig zitten de archiefstukken met betrekking tot de ambachten verspreid over

DEN EEDT, DEN WELCKEN DE FRUYTENIERS, HO- VENIERS, ENDE MANDEMAECKERS

*Syn doende in 't innemen van den
AMBACHTE.*

Ick gelôve en sweere ten Heyligen Godts ende den Hertoghe van Brabant, ende de Stadt van Loven, ende den Ambachte van de Fruytieniers, Hoveniers, ende Mandemaeckers der selve Stadt, goet ende getrouwe te syn, en soo wanneer ick iemant weet, die onsen Ambachte iedt te kort doen, dat ik het selven aenbrengen sal de Dekens van mynen Ambachte.

Ende dat ick ben Poirter der Stadt van Loven, ende Harnas hebbe tot myn vermogen.

Ende de vier Processie-daegen der Stadt van Loven behoorelyck te vervolgen, de Keerlse van myn Ambachte te draegen, oft doen draegen, tot'er tydt dat'er twee jongeren in den voorschreven Ambachte syn gekomen.

Voorts gelôve ick met geene onvrye Persoonen van mynen Ambachte te deylen, ende tot dien dat ick betaelt hebbe twee hondert guldens voor myn Ambachts-Geldt, boven den Wyn ende Knaep-gelt.

Soo my Gods helpe, ende alle syne Heyligen.

Tot Loven, by P. CORBEEELS, Boek-Drukker en Verkooper, in den Hertog van Brabant, op de groote Merkt.

verschillende bestanddelen van het Stadsarchief. In 1930 poogde Joseph Cuvelier het hele Leuvense archief als een geheel te ontsluiten. Het ambachtsarchief werd daarbij zeer summier geïnventariseerd. Cuvelier maakte van de grote stapels losse papieren uit het ambachtsarchief algemene nummers met als naam *Généralités concernant les métiers*. De registers kregen wel een aparte nummer en beschrijving in zijn inventaris.

In 2004 werden de archieven van de ambachten opnieuw geïnventariseerd. De archivaris stelde vast dat Cuvelier heel wat documenten onder de ambachten had ondergebracht die er helemaal niet thuishoorden omdat ze duidelijk door de stad werden opgemaakt. Een nieuwe ordening was dus zeker nodig. Hiervoor kregen de losse stukken zoveel mogelijk een aparte beschrijving, wat het voor de

gebruiker veel makkelijker maakt om erin op zoek te gaan.

De stukken over en van de ambachten kunnen heel interessant zijn voor onderzoekers die specifieke interesse hebben in de sociaal-economische geschiedenis van Leuven. Zeker de financiële documenten, zoals rond goederenbeheer, rekeningen, renten, leningen en patrimonium, geven ons een kijk op de rijkdom van een ambacht. De statuten, notulen en resoluties tonen dan weer het gewicht dat deze beroepsorganisaties hadden in de stedelijke economie. Ook de processtukken kunnen in dit soort onderzoeken verheldering brengen. Er zijn tal van processtukken tussen het ambachtsgilde en individuen die zich niet aan de regels hielden en ook tussen ambachtsgilden onderling over de grenzen van hun bevoegdheden. In het

archief van het vissersambacht zitten bijvoorbeeld processtukken van een geschil tussen het vissersambacht en het beenhouwersambacht over de verkoop van vis. Ook de relatie tussen de stad en de ambachten komt in de processtukken vaak aan bod.

De archieven geven ook een beeld van het leven en werken van een grote groep mensen in een stad. Het archief van het chirurgijnsambacht bevat bijvoorbeeld een dossier dat het verloop van de meesterproef schetst (PVH, CH 189/ Cuvelier nr. 4808). Zeer gedetailleerd wordt weergegeven hoe een ader moet worden opengemaakt en weer gesloten en aan welke eisen de gezet moet voldoen om tot meester te promoveren.

In heel wat ambachtsarchieven, bijvoorbeeld het oud- en nieuwkleermakersambacht (PVH OK 136-140/ Cuvelier nr. 4768/14, 4749/23, 4770/14 en 4771/43-44), bevinden zich lijsten met de leden. Soms zijn er algemene oplijstingen van de meesters, gezellen en leerlingen, soms gaat het om lijsten van kandidaten voor de bestuursverkiezingen. Deze bronnen kunnen heel interessant zijn binnen familiekundig en prosopografisch onderzoek.

PETRA VANHOUTTE



LITERATUUR:

Cuvelier, J., *Inventaire des archives de la ville de Louvain*. Leuven, 1930-38, 4 dln.

Vanhoutte, P., *Inventarissen op de archieven van en over de Leuvense ambachten bewaard binnen het stadsarchief te Leuven*. Onuitgegeven verhandeling Master Archivistiek en Hedendaags Documentbeheer, VUBrussel, 2004.

De inbreng van een ervaren marktkramer tot de realisatie van het sublieme hoogkoor van de Leuvense Sint-Pieterskerk (1433–1440)

De vernieuwing van de Sint-Pieterskerk, een lang gekoesterd plan

De Leuvense Sint-Pieterskerk had in de elfde eeuw, na de installatie van haar eerste kapittel, mogelijk al een kerkfabriek onder de leiding van een van de zeven kanunniken. Gedurende de eerste helft van de veertiende eeuw koesterde de kerkfabriek plannen om de Romaanse kerk te vervangen door een nieuwe gotische kerk, representatief voor het imago van Leuven als Eerste Stad van Brabant. Met het oog daarop, en in overleg met de stad, kondigde het kapittel alvast het verbod uit om nog te begraven op de zuidelijke kerkhofgronden. Toen braken voor Leuven echter de donkerste tijden uit haar jongste geschiedenis aan, zodat pas in 1425 de integrale vervanging

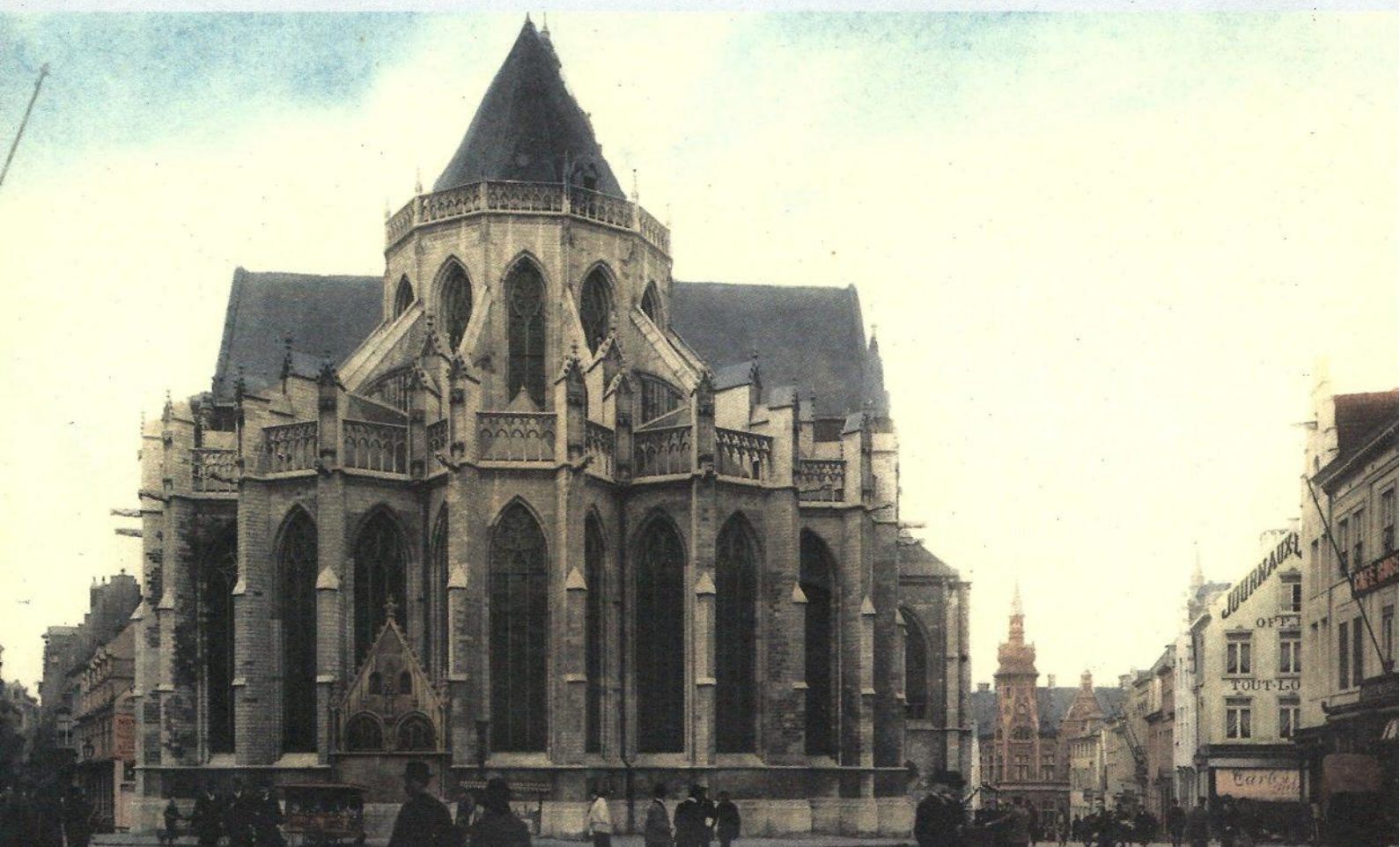
van de zeer bouwvallige Romaanse kerk van start kon gaan. Het werd een zo groot mogelijk monument, over de hele lengte van het oude kerkhof, met een interieur badend in het sacrale licht van de gotiek.

De oprichting van de nieuwe kerkfabriek voor het begin van de Leuvense bouwkoorts

Om de geldverslindende onderneming in goede handen te geven, richtte het kapittel van kanunniken – steeds in afspraak met de stadsmagistraat en zoals naar oudere gewoonte – een nieuwe kerkfabriek op. Zij zou geleid worden door vier kerkmeesters, voor de helft door beide instanties aan te duiden. Gielis de Roede, telg van een Leuvense aristocratische geslacht, was de kanunnik die opdracht kreeg de

eerste kapittelzetel te bezetten, taak die hij in de drukke bouwjaren ter harte bleef nemen.

De enige leek, die zich als een door de stad afgevaardigde kerkmeester gedroeg, doch tot hiertoe als dusdanig niet herkend werd, blijkt niemand anders te zijn dan de parttime boekhouder van het bouwproject, luisterend naar de naam Gert de Pape. Van zijn werk als boekhouder bleef slechts een restant bewaard: een onderdeel van de financiële uitgaven gedurende het jaar 1433 gevolgd door de volledige bouwkosten tot en met 1440. De bundel beslaat 105 bladzijden en bevindt zich sinds enkele jaren in het Rijksarchief te Leuven. De kennismaking met zijn functie



als kerkmeester opende op zichzelf al belangrijke nieuwe uitzichten op het bouwverhaal. De aanwinst werd evenwel nog vele malen groter toen we zijn wereldse functie ontdekten in de collaterale informatie over de auteur en zijn vrienden: een *meersman* ofte marktkramer, die geduldig op zijn herkenning lag te wachten in de bijzonder rijke boekhouding van de stad Leuven! Alras bleek dat zijn kerkrekeningen als een koopmansboek kunnen gelezen worden, als men er zijn cijfers maar bijneemt.

Wat er over Gert de Pape in de literatuur reeds geweten is

Zonder enige aandacht aan de figuranten te besteden, besprak Edward Van Even in zijn *Louvain dans le passé et dans le présent*, beknopt de woning die bouwmeester Sulpitius van Vorst in de Wieringstraat te Leuven aankocht, anno 1429. Van Even verwees naar twee Latijnse bronnen, maar citeerde ze niet. Bij het natrekken ervan bleek dat Sulpitius de woning verwierf tegen de betaling van een erfcijns van twee rijnsse guldens en een levenslange bevoorrading in tarwe van Katharina de verkoopster, echtgenote van Symon Sampain. Vele malen belangrijker in Van Evens bronnen, is de herhaaldelijke vermelding van een *Gerardus de Pape, mercemannus* (meersman, marktkramer), steeds optredend als borg voor bouwmeester van Vorst. Bovendien was sinds 1426 aan de Sint-Pieterskerk ook nog een priester verbonden, Jan de Pape, die soms belangrijke opdrachten van de stad kreeg. Het kluwen van relaties rond Sulpitius en zijn bouwproject liegt er niet om: bij de marktkramer en zijn vrienden zijn we aan een interessant adres. In elk geval bestaat er niet de minste twijfel over dat Sulpitius en Gert, veel vroeger dan 1429, geen vreemden voor elkaar meer waren. Mogelijk kwamen ze in 1425 samen in dienst van de nieuwe kerkfabriek.

Edward Van Even onderzocht eveneens van nabij de bewaarde bouwrekeningen van de kerk, toen nog in het Rijksarchief te Brussel. Hij ontdekte de naam van *Ghert de Pape* en kwam tot de overtuiging dat hij de auteur en boekhouder van het hele opstel was. Hij merkte ook de schaarse passages op waarin Gert de Pape met Sulpitius van Vorst optrok. Als kenner van de bouwrekeningen van het Leuvense stadhuis – waarin de klerk regelmatig herhaalt wat hem zoal ter betaling door meester de Layens 'overbracht' wordt – kon Van Even zich realiseren dat er ook in de kerkenbouw veel meer contacten

tussen Sulpitius en zijn boekhouder zijn geweest dan in de rekeningen vermeld. Desniettemin zag hij in Gert niet meer dan een penvoerder en parkeerde hem binnen de kerk op een verkeerde plaats: als *clerc ou employé aux écritures du chapitre*. Zijn aandacht ging vooral uit naar de figuur van de aanbestedende bouwmeester. Aldus valt te begrijpen waarom Edward Van Even in zijn *employé aux écritures* nooit de figurant *Gerardus dictus Pape, mercemannus* heeft herkend, alhoewel duidelijk vermeld in de aankoopakte van diens woning in de Wieringstraat.

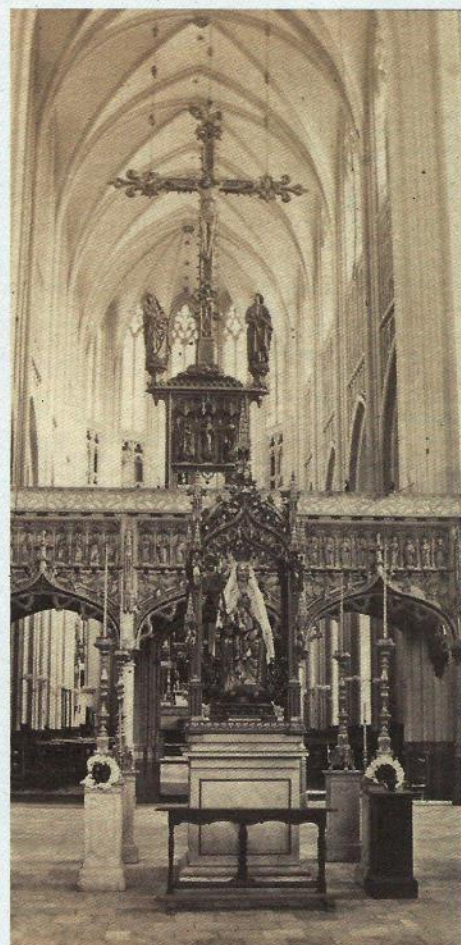
Zelf vonden we de meersman twee maal terug. Anno 1424, op 29 maart, was hij betrokken in een vrij grote handel van tarwe, ditmaal bij middel van gegarandeerde leveringen over een beperkte termijn van drie jaar. De tweede link met dezelfde *mercemannus* dateert van 22 december 1439, drie maanden na de dood van zijn vriend de bouwmeester (†19.9.1439). Toen verwierf hij voor zichzelf erfelijke rechten op twee jaarlijkse leveringen van samen 3,5 mudden tarwe, vermoedelijk bestemd om zijn borgstelling te garanderen en Sulpitius' weduwe te beschermen tegen de aanspraken van Katlijne Sampeins, de voormalige eigenares van haar woning. In 1462 leefde Katlijne nog. Als weduwe leverde ze toen 4 witte Hierlensche lakene voere den selven (stads)boden, vanden stücke vergouwen 12 peeters, valent tsamen 48 peters.

Belofte maakt schuld

Wie onze studie *De genese van de gotische Sint-Pieterskerk te Leuven*, (Salsa!-Cahier 1, 2005) las, zal zich wellicht de conclusie herinneren bij de affirmatie dat de eerste steenlegging van de koorpartij in het jaar 1425 en in geen geval vroeger gebeurd is. Toen schreven we wat we nu met nadruk herhalen: *Ons inziens valt niet alleen uit de collaterale bronnen, maar ook uit de bewaarde bouwrekeningen veel meer te halen dan er tot nog toe uit gehaald werd. Deze bronnen werden dikwijls genoeg gelezen en geciteerd, maar kennelijk niet genoeg bestudeerd. Zoals het gebruikelijk was in de kunstgeschiedenis, werden de middeleeuwse rekeningen meestal ontdaan van hun cijfers – maten, gewichten en prijzen – nochtans substantiële elementen. Erger nog is het ontbreken van systematische vergelijkingen tussen de rekeningen van de kerk en deze van de stad, alhoewel beiden tegelijkertijd aan het bouwen waren, aan weerszijden van dezelfde markt, geleid door dezelfde bouwmeesters en dikwijls gebruik makend van dezelfde vaklui,*

toeleveranciers en materialen. Voer genoeg voor een tweede bijdrage.

Er is inderdaad voer genoeg, zelfs voor een lijvig boek. De belofte om in een tweede bijdrage nog het laatste argument te weerleggen ooit aangevoerd om de eerste-



steenlegging naar de veertiende eeuw toe te schuiven – met name, de bewering dat het onmogelijk was om in de korte tijdspanne tussen 1425 en 1441 de straalkapellen, het hoogkoor en de kooromgang van de Sint Pieterskerk te bouwen – krijgt zeker haar inlossing in een volgende publicatie. De ontcijfering van de bouwrekeningen van de kerkfabriek, bij middel van digitale rekenbladen en de vergelijking met de bouwrekeningen van het nieuwe stadhuiscomplex, bleken evenwel veel meer op te leveren dan dit éne beloofde resultaat. Het trio gevormd door Sulpitius van Vorst, bouwmeester, Gielis de Roede, kanunnik en kerkmeester, en Gert de Pape, kerkmeester en boekhouder beheerst het hele boekhoudkundig verhaal. Elk op hun terrein legden ze zich gezamenlijk toe op het drukken van de bouwkosten. De financiële successen behaald door de koopman Gert de Pape zijn verre van miniem en getuigen van creatieve koopmanskunst.

ALFONSINE MAESSCHALCK EN JOS VIAENE



A CLERICAL OUTFIT
IS A SPECIALTY



Buy it at a specialist's home

VANDEVEN

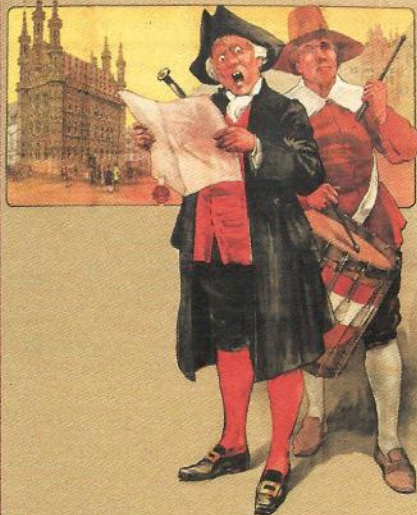
3. PLACE HERBERT HOOVER — LOUVAIN

Nieuws uit het Stadsarchief



Op 31 december 2007 sloot Marcel Van Gronsvelt voor de laatste keer de deur van het archiefdepot. Als depotverantwoordelijke zag hij erop toe dat alle archiefstukken op hun plaats stonden en zorgde hij ervoor dat elke leeszaalbezoeker in een minimum van tijd de gevraagde stukken kon inkijken. We wensen hem het allerbeste met zijn pensionering.

Marcel werd ondertussen vervangen door twee nieuwe personeelsleden. Josiane Biltrest zal de talrijke administratieve aanvragen door de stadsdiensten voor haar rekening nemen. Bovendien helpt zij zeer actief mee aan het schonen en selecteren van het modern archief. Luc Dewinter is halftijds actief voor het Stadsarchief als nieuwe depotverantwoordelijke.



praktische informatie

Salsa! vzw
Samen Actief voor het
Leuvens StadsArchief!

Maatschappelijke zetel
Stadsarchief Leuven,
Rijschoolstraat 4/001
3000 Leuven

www.leuven.be/salsa
salsa@leuven.be

Bestuursleden

Gustaaf Janssens (voorzitter),
Karel Carmeliet,
Marc Carnier (penningmeester),
Luc Grégoire
Hendrik Ollivier (secretaris)

U kan lid worden van Salsa! vzw

door overschrijving van
€ 10 (voor gewone leden) of
€ 25 (voor steunende leden)
op volgend rekening nummer:
068-2420772-67
Dit lidgeld omvat de driemaandelijkse
nieuwsbrief, mogelijkheid tot aankopen
van de eigen publicaties en gratis
toegang tot de activiteiten van de
vriendenkring.

Stadsarchief Leuven

Rijschoolstraat 4/001
3000 Leuven
T 016 30 08 69
F 016 23 40 06
E archief@leuven.be

Openingsuren leeszaal

Dinsdag–woensdag: 9.00 tot 17.00 u
Donderdag: 9.00 tot 20.00 u
Vrijdag: 9.00 tot 16.00 u

Salsa!.doc

C O L O F O N

is een driemaandelijkse nieuwsbrief,
uitgegeven door Salsa! vzw,
de Vriendenkring van
het Leuvens Stadsarchief.

Het abonnement is inbegrepen
in de lidmaatschapsbijdrage voor de vzw.

Redactie
Marika Ceunen
Gustaaf Janssens

Redactieadres
Stadsarchief Leuven

Verantwoordelijke uitgever
Gustaaf Janssens
Maria-Theresiastraat 87
3000 Leuven

Foto's
Eric Dewaersegger,
Estelle Vandeven-Jacobs,
Stadsarchief Leuven

Druk en vormgeving
Drukkerij Leën | Hasselt

Activiteiten van Salsa! vzw



Te koop: SALSA!-cahiers

Wie zijn bibliotheek nog wil aanvullen met SALSA!-cahiers, kan dat uiteraard nog altijd. De publicaties kunnen voor € 10 aangekocht worden in de leeszaal van het Stadsarchief of bij In&Uit Leuven (Naamsestraat). De cahiers handelen over:

De genese van de gotische Sint-Pieterskerk te Leuven

Leuven zit aan. Feestelijk eten tussen 1850 en 1950

Kwistig met kennis. Leuven in 100 vragen en antwoorden

Armoede bestreden. Het Werkhuis van Weldadigheid in het Leuvense Van Dalecollege 1802–1866

Het cahier 2 over de overstroming van Leuven in 1906 is uitverkocht. Van de andere cahiers is nog een beperkte voorraad beschikbaar.

Erfgoeddag 2008: Wordt verwacht!

Hoe zag Leuven er vijftig jaar geleden uit en welke gebeurtenissen waren in dat magische expojaar bepalend voor de stad? Het Stadsarchief levert via een thematentoonstelling met krantenartikelen, foto's en archiefdocumenten het antwoord. Tijdens Erfgoeddag op 13 april 2008 krijgt elke bezoeker bovendien een speciale krant mee over Leuven anno 1958. En hoe stellen we ons Leuven over 50 jaar voor? Die vraag wordt beantwoord door jonge Leuvenaars geboren in 2000, die hun toekomstbeeld van de stad getekend hebben. Het stadsarchief zal deze visionaire tekeningen na de tentoonstelling veilig opbergen, om over 50 jaar de verwachtingen en toekomstvisies uit 2008 te kunnen evalueren. Afspraak dus op 13 april 2008 in de leeszaal van het Stadsarchief.

